

יוסף מרקובסקי

נלקח אחד האבות. לא מאבות התנועה, אלא מה-
אבות שבתנועה. בכל תנועה מהפכנית, נועזה, כזו
שלנו — מקום מיוחד וזוהר מיוחד לאבות שבתוכה. שלא
כדרך הטבע של מלחמת האבות והבנים — יש שאבות
יחידים מצטרפים בכל לבם ונפשם, נלויים אל המחנה
הצעיר, מסייעים לו בכוחות האבהות הנסיון שלהם, ומאצי-
לים על כל המחנה מאור ההודאה של בעלי-בינה ובעלי-
נפש באמת ובצדק של דרך הבנים. הללו תמיד מעודדים,
מנחמים, מגבירים אמונה. הספרות הרבולוציונית של כל
אומה וכל דור יודעת על אמהות כאלו, המשקיעות את לבן
בתנועת הבנים, ועל אבות הנדחקים לשורה הראשונה, ליד
נושאי הדגל, בכל רגע של הפגנת האמת ושל סכנה.

במחננו הצעיר יש בודדים מאותו סוג, והיה מרקובסקי
מטובי המעטים האלה. מהמורים העברים הותיקים, ושוב
מאותם היחידים שכל ימיהם התלבטו בין ההוראה אומנו-
תם והעבודה משאת נפשם. עוד לפני כשתי עשרות
שנים אחד את שני הדברים, והיה למורה-אכר במטולה,
ואכר מן המשובחים — חרוץ, מסור, משקיע את כל נפשו
במשק. בית המורה מרקובסקי היה במטולה גם בית
העבודה המצוין, המשפחה העובדת למופת. וכ-